

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

יומא ז- יג | פרשת אהמו"ק | גליון מס' 68

דף ז.

היה עומד ומקריב מנחת העומר ונטמאת בידו כו' ומביאין אחרת תחתיה- בשו"ת שבות יעקב (ח"א סי' לז) נשאל במי שהי' רגיל להדליק נר חנוכה בשמן זית, ועכשיו נמצא בידו רק נרות של שעה, והתחיל להכניס להדלקה, ועכשיו הביאו לידו שמן זית, אי שרי לסלק ממנו אותם נרות שעה שהכניס להדלקה, וידליק שמן זית שהיא מצוה מן המובחר או לא.

והשיב דיש להוכיח מכאן דכיון דהתחיל להתעסק בנרות שעה לא ינחם מפני השמן זית המהודר, דהרי אף אם טומאה הותרה בצבור ואינו צריך לחזר אחר כהנים אחרים טהורים, מ"מ אם יכול לעשותו בו בכהנים טהורים בודאי הוי מצוה מן המובחר לעשותו בכהנים טהורים, ואם כן כאן שבא לידו מנחה שהיא טהורה, נימא דמשום הכי מביאים תחת העומר הטמאה משום דהוא מצוה מן המובחר, אלא ודאי דכיון דהתחיל כבר להקריב העומר הטמאה, שוב משום מצוה מן המובחר אין לו לסלק מתחת ידו ולהקריב הטהורה, ומזה מוכיח ר' ששת דטומאה דחוי בצבור, וצריך לחזר אחרי כהנים טהורים, ולכן צריך הכא לסלק הטמאה מתחת ידו.

בשו"ת חכם צבי (סי' מה) השיג על דבריו דדוקא הכא שהתחיל בהקרבת העומר ממש, יש לומר דאין לו לסלקו ממנה משום מצוה מן המובחר להקריב מנחה טהורה, משא"כ הכא שרק התחיל לדבק הנרות יש לומר דלא הוי התחלה במצוה, עיין שם עוד מה שהשיג עליו.

אמנם בשבות יעקב (חלק ב סי' ל) חזר והעמיד את דבריו מהא דאיתא בפ"ק דשבת (ט' ע"ב) דאם התחילו בסעודה אין מפסיקין, ומאמתי התחלת סעודה משיתיר החגורה וכו'. וכן התחלת תספורת היא משיניח סודר של ספרים על ברכיו וכדו', הרי שההכנה לדבר מיקרי התחלתו, וא"כ ה"נ כיון שהוא מכין הנרות ה"ז כאילו התחיל להדליק בהם. (וע"ע בשערי תשובה או"ח (סי' תרעג סק"א) ובשו"ת אמרי יושר (חלק א סי' א) ובגליוני הש"ס כאן).

והחיד"א בספרו שער יוסף (סי' ח) דחה תשובת השבות יעקב, דאמנם גם ההכנה לדבר מצאנו דנקרא התחלה, אמנם בודאי ישנם דרגות בשיעור ההתחלה, ואנו מצאנו רק בהי' מקריב העומר דלא דחינן מה שמקריב מפני המובחר, אבל אכתי אם רק מתעסק להכינו י"ל דמצוה מן המובחר עדיף.

דף ז:

חייב אדם למשמש תפיליו כל שעה ושעה- בהל' פרה (פ"ז ה"ג) כתב הראב"ד בהשגות דלא שייך לשמור לשני דברים בבת אחד, ולכן אם מילא מי חטאת לשני אדם בבת אחת נפסל בהיסח הדעת דאי אפשר שלא יסיח דעתו מא' מהן.

על פי זה הקשה בשו"ת שואל ומשיב (מהדורא א' ח"ב סי' עה) קושיא עצומה, דאם כן איך הי' הכהן גדול לובש גם הציץ וגם תפילין שבין הציץ למצנפת, והא כיון דצריך שלא יסיח דעתו מהציץ כדדרשין מוהיה על מצחו תמיד, וכן מהתפילין כדילפינן מציץ, ואם כן לפי דברי הראב"ד הרי ל"ש בשני דברים שלא יהי היסח הדעת, עיין שם מה שתירץ.

ולכאורה יש ליישב דלענין פרה אדומה בעינן "שמירה" וכדכתיב למשמרת. ולשמור במחשבתו על שני דברים בבת אחת אינו בגדר האפשרות, משא"כ בציץ ותפילין שאינו רק שלא יסיח דעתו לדברים אחרים, ואם כן כל שאין מחשבתו משוטטת בדברים אחרים, רק באלו, תו לא הוי היסח הדעת.

בשו"ת תורת חסד (סי' מג אות ו) כתב לתרץ דלכאורה תיקשי האיך יכול להתפלל וללמוד בתפילין הא מסיח דעתו מהם. וע"כ כיון דעוסק בדבר שבקדושה לכו"ע לא הוי היסח הדעת, וא"כ ה"נ לענין ציץ ותפילין לא הוי היסח הדעת בהדי הדדי.

עוד כתב לתרץ עפמ"ש השאג"א (סי' מ) דבפחות משיעור הלוח ק' אמות אין בו משום היסח הדעת בתפילין, והיינו טעמא דליכא משום היסח הדעת בתורה ותפלה, והיינו טעמא דליכא היסח הדעת בציץ ותפילין.

ועמד ע"כ נמני בס' הערות הגרי"ש אלישיב שכתב: דמאן דמשתעי ר"ל בהדיה וכו'. בסו"פ איזהו נשך איתא דהמלוה את חבריו ילויהו בעדים, וב' טעמים בדבר או משום שכחה ור"ל אמר משום שלא תבוא עליו קללה דתאלמנה שפתי שקר עיי"ש ולכ' קשה הכא דהיאך יהבו ליה עיסקא בלא סהדי. והנה שם איתא דרבינא קיים כל מה דאמור רבנן ובדקו רב אשי שביקש ממנו הלואה דחופה בע"ש וענהו רבינא שילויהו עיי"ש שטר בעדים. וכ"ש לת"ח שאין להלוות לו בלא שטר ועדים דעיי"ש לימודו יכול לשכוח וגורם קללה לעצמו עיי"ש.

והנה ברמב"ם (פ"ב ממלוה ה"ז) אסור לאדם להלוות מעותיו בלא עדים ואפילו לת"ח אא"כ הלוהו על המשכון. והמלוה בשטר משובח יתר, וכל המלוה בלא עדים עובר משום ולפני עור לא תתן מכשול וגורם קללה לעצמו עכ"ל והק' על הרמב"ם דקאמר ואפי' ת"ח ובגמ' מבואר דכ"ש ת"ח ועיי"ש ט"ז (חומ"מ סי' ע"א).

ובתומים שם תירץ דבגמ' מיירי שרב אשי שלח שליח לרבינא שילויהו וא"כ ל"ש לפנ"ע שהרי השליח יעיד שהלוהו. [ואף דלהלכה אין שליח נעשה עד היינו משום שחייב שבועת היסת על עצמו. אבל אם המשלח מתחילה מאמינו ופוטרו משבועה בזה הריהו נעשה עד כמי בחומ"מ (סי' קכ"א ס"ט)].

ומ"מ משום טעם שיחשדוהו שתובע בשקר ויקללוהו עיי"ש עדיין יש בזה וכ"ש בת"ח שישכח ויכחיש והציבור יאמין להכחשתו יותר, וע"כ אמר לו כ"ש ת"ח דטריד בגירסיה ומישתכח.

אבל במלוהו בלא שליח שבזה גורם ללפנ"ע שהלוה ישכח ולא יחזיר לו ההלואה ובכה"ג אין כ"כ חשש בת"ח שהרי בשוכח ל"ח שישכח לגמרי עפ"י אלא טוען שמא, ובספק חיוב הריהו פטור ומ"מ לצאת ידי"ש חייב, ות"ח הרי ישתדל לצאת ידי"ש ויחזיר לו ההלואה אף כששכח ועיי"ש א"ש הלשון דאסור להלוות בלא עדים ואפי' לת"ח דמ"מ נשאר עדיין הטעם דקללה.

ולפי"ז נראה דהא דר"ל לא הוה מישתעי עם רבב"ח ור"א לא הוי משום רמות רוחא ח"ו אלא דלשיטתיה דגורם קללה לעצמו וראה שדין זה דאסור להלוות בלא עדים לא היה מושרש אצל הכל דחזינן דר"א בא לבדוק לרבינא בזה ומשמע שרבינא היה מיוחד בקיום תקנ"ח זו. ולכך לא משתעי עם אינשי בשוקי שלא יסמכו עליו אלא עם זעירי דידע בו שאין עסקיו עם הבריות באלו הדברים.

עוד נציין לדבריו הנחמדים של החת"ס בספרו תורת משה (שמות פרק כג) שכתב: אל תשת ירך עם רשע להיות עד חמס. כי אמרו חכז"ל (יומא ט' ע"ב) מאן דמשתעי ר"ל בהדי' בשוקא יהבו לי' עיסקא בלא

בגמ': מקדש שני וכו' מפני שהיתה בו שנאת חינו
וכו- החתם סופר בתורת משה עה"ת (פר' משפטים) מביא בשם הגאון ר' יעקב ווירמיז זצ"ל שהקשה, דכאן אומר זאת ר' יוחנן. ובמס' ב"מ (ל' ע"ב) אמר ר' יוחנן בעצמו, שלא חרבה ירושלים אלא מפני שהעמידו דיניהם על דין תורה. ואמר הגאון הנ"ל, שיבוא ר' יוחנן השלישי ויכריע, דאמר ר' יוחנן במס' גיטין (נ"ה ע"ב) אקמצי ובר קמצא חרב ירושלים, כי מחמת שנאתו אל בר קמצא גירשו מליקח חבל בסעודתו, ואמר בר קמצא הואיל והווי יתבי רבנן ולא מחו בי, שמע מינה דניחא להו, איזיל איכול בהו קורצא בי מלכא. ולכאורה צריכין להבין מדוע באמת שתקו רבנן ולא מחו בי, אמנם י"ל שהם דנו את בעל הסעודה לכף זכות, דלולא שראה בו דבר ערוה לא הי' שונאהו בחנם, ומסתמא ראה בו דבר עבירה דמצוה לשנאותו, כמבואר בגמ' פסחים (ק"ג ע"ב) ולכן לא מיחו בו.

אמנם לכאורה לא צדקו בזה, שהרי מבואר בתוס' שם בפסחים, דיש לחוש שמא יבא לידי שנאה גמורה, א"כ שפיר הי' להם לרבנן למחות בו, ורבנן בירושלים דלא מיחו בו, מפני שהעמידו דבריהם על דין תורה, כי עפ"י התורה מצוה לשנאתו, ודברי התוס' המה לפנים משורת הדין. נמצא דב' המימרות של ר' יוחנן עולות בקנה אחד, דבאמת עיקר סיבת חורבן ירושלים היתה מפני שנאת חנם, רק דלכאורה הותר מן הדין שנאה זו, שהיתה בשביל דבר עבירה שראה איש בחבירו, אלא שנענשו בשביל שהעמידו דבריהם על דין תורה ולא הלכו לפנים משורת הדין למנוע את עצמם משנאה זו וכנ"ל. עכ"ד.

דמאן דמישתעי ר"ל בהדיה בשוק יהבו ליה עיסקא בלא סהדי- הפרי יצחק (ח"א סי' שמח) האריך לדון אם יש למצוא סמך למה שנהגו העולם להלוות זה לזה מעות בלא עדים, דלכאוי' זהו נגד הגמרא בסוף איזהו נשך ונפסק בר"מ ובשו"ע (חומ"מ ס"ע) דעובר בזה משום לפני עיור לא תתן מכשול.

ובפרי יצחק ח"ב (סי' מ"ט) נשאל דלמה תמה על מנהג העולם בזמנו, ולא תמה כן על המנהג הגמרא וכדמבואר כאן דמאן דמישתעי ר"ל בהדיה בשוק יהבו ליה עיסקא בלא סהדי. וכתב הפרי יצחק דזה הערה נכונה, אלא די"ל לפירוש האחרונים בדעת הטור דהמלוה לת"ח אינו עובר על לפני עיור שאינו חשוד שלא לשלם ורק גורם קללה לעצמו (ע"ש בסמ"ע סק"ב), ולטעם זה אין למחות במי שאומר דלא איכפת לו בקללה, דלפ"ז לא קשה ממה דהוי יהבי עיסקא בלא סהדי לאותו ת"ח שר"ל דיבר בהדיהו, די"ל דלא חששו לקללה, ואף דלא הוי משנת חסידים, מ"מ מאן לימא לן דברצון חכמים הוי עבדי אלא שלא מיחו בידם משום דלא הוי איסורא.

יתחייב במזוזה בשערי אבולא, ואם ס"ל דשותפות עכו"ם אינו פוטר, א"כ גם אם הי' רובן עכו"ם, כיון שישנו ישראל א' ליחייב במזוזה.

ותירץ האור שמח (הל' מזוזה פ"ו ה"ז) דחילוק גדול יש בין בית שיש בו שותפין ישראל וגוי, לשערי עיר ושערי מדינה, דהנה בירושלמי יומא (כאן) מקשה דלמה שערי עיירות ושערי מדינה חייבות במזוזה, הא אינם בית דירה. ומשני שבהן נכנסין לבית דירה. ולפ"ז עיקר חיובם דשערי עיר ושערי מדינה אינה מחמת עצמם, אלא מחמת שבהם נכנסים למדינה, ולעיר. ולכן בזה אנו צריכין לעיין מי הם רוב תושבי העיר, דומיא דנכרי שמדליק אש בשבת בשביל המסובין, שאם רובן גוים שרי, וה"נ אם רוב תושבי העיר הן גוים נמצא דשערי העיר הם מעבר בשביל גוים, ואם רובן ישראל חייב במזוזה. משא"כ לגבי בית שחיובו בשביל עצמו, שפיר י"ל דאף דגוי הוא שותף שמה, ומ"מ כיון שישראל גם גר שמה, חייב הוא במזוזה. והביא ראיה לזה מהא דאיתא בכתובות (מה ע"ב) לגבי נערה המאורסה שסוקלין אותה על שערי העיר, שאם העיר הוא רובה עכו"ם אין סוקלין אותה שמה, כיון דכתיב בשעריך, הרי דאזלינן בשערי העיר בתר רוב העיר ע"כ.

דף יג.

וכפר בעדו ובעד ביתו ולא בעד שני בתים - השבות יעקב (ח"א סי' כט) פסק דאחד שנשא אשה על אשתו [ע"י היתר מאה רבנים] דשוב לא יתפלל בימים נוראים להוציא הציבור ידי חובתם עד שיגרש את אשתו הראשונה, והוא עפ"י מה שפסק הרמ"א (סי' תקפ"א) דשליח ציבור בימים הנוראים צריך להיות נשוי דומיא דכהן גדול ביוה"כ, וה"נ לענין ב' נשים דמבואר בסוגין דכל כמה דלא מגרש אחת מהן הוא פסול לעבודה, ה"נ דלא יתפלל להוציא ציבור ידי חובתן כל זמן שיש לו ב' נשים.

ועי' בברכי יוסף (סי' תקפ"א ס"ק י"ג) שהשיג על השבות יעקב דעיקר הענין שהש"ץ יהא נשוי ביוה"כ הוא רק מנהג, ומסתניין חומרא זו ואין לנו להוסיף ע"ז לפסול גם הנשוי ב' נשים, ובפרט בנידון של השבו"י שנשטית אשתו הראשונה די"ל דכמאן דליתא דמיה.

ומה שנקט השבות יעקב דהעובד בב' בתים הוא פסול, השיג עליו החקרי לב (או"ח סי' קי"ז) דאין לזה שום ראיה מסוגיין ובתוס' ישנים לעיל (ב. ד"ה שמא ימות) נקט בתחילה דאין ב' נשים לעיכובא, אלא דצדד לומר דמעכב, ע"ש.

בישועות יעקב (סי' תקפ"א ס"ק י"ג) כתב דבמקור הדברים בכלבו איתא דהטעם דהש"ץ צריך להיות נשוי, כדי שיהא שמור מן ההרהור, דומיא דכה"ג, ולפ"ז כתב דבדואי מותר שיהי' לו ב' נשים, דזהו הוי גזה"כ רק בכה"ג עיין שם.

סהדי, כי אילולי שהיה איש תמים לא הי' ר"ל מדבר עמו, נמצא ר"ל בדברו עמו כמעיד על האיש הזה שהוא ישר, וא"כ אם יהי' לו (לאיש כר"ל) עסק עם רשע יחשבו בדברו עמו שאיש הזה הוא ישר ויהבי' לי עיסקא בלא סהדי ובסוף יכפור הרשע הזה, נמצא זה הצדיק שדיבר עמו הי' עד חמס, כי דברו עמו העיד עליו שהוא אדם כשר, וזהו אל תשת ירך עם רשע להשתעשע ולהתחבר עמו להיות עי"ז עד חמס כנ"ל.

דף י.

תנו רבנן: כל הלשכות שהיו במקדש לא היו להן מזוזה, חוץ מלשכת פרהדרין שהיה בה בית דירה לכהן גדול - והק' הגבורת ארי, וז"ל: קשה לי הא דירת כהן גדול לא היתה אלא ז' ימי הפרישה לחוד, והא אמרינן במנחות (דף מד) הדר בפונדקי בארץ ישראל והשוכר בית בחו"ל, כל שלשים יום פטור מן המזוזה. והא דירת כה"ג בלשכה זו, דומה לדר בפונדקי בא"י, ואפילו אי הוי דמי לשוכר בית בארץ ישראל דאמרינן התם דעושה מזוזה לאלתר, הא מפרש התם דה"ט משום ישוב א"י... וה"ט לא שייך גבי לשכה זו... ועוד דה"ט דישוּב א"י אינו אלא מדרבנן, ובסוגיא זו משמע דלת"ק לשכה זו חייבת במזוזה מהתורה.

והשיב הדובב מישרים (ח"א סימן יב) על קושיית הגבורת ארי, שלשכת פרהדרין היתה מוכנה עבור כה"ג בכל שנה ושנה, ובמשך השנים דר שם יותר משלושים יום, לכן שפיר חייבת במזוזה. ומציין הדובב מישרים לדברי התוס' ביומא דף י ע"א (ד"ה חוץ), שהקשה דליחשב גם לשכת בית האבן שבה היתה דירה לכהן השורף את הפרה? ולפי הנ"ל אתי שפיר, דבשלמא לשכת פרהדרין היתה מוכנה עבור כהן גדול לכל שנה ושנה, ולכן חייבת במזוזה, משום שע"י צירוף כמה שנים שבדעת כה"ג לדור בה, נחשבת ליותר משלושים יום. משא"כ שורף את הפרה דהיה אחת לכמה שנים, וגם לא מוכרח שהשניה תהיה ע"י אותו כהן ששרף הראשונה, אין כאן צירוף של ל' יום. ואולי יש לכוין דברים אלו בדברי התוס' שכתב וז"ל: א"נ כיון דלא הוי בכל שתא אלא אחת לכמה שנים, לא חשוב דירה, יעויין שם בדובב מישרים באריכות.

דף יא.

הני אבולי דמחוזא מ"ט לא עבדו להו רבנן מזוזה - וכתב רש"י: שערי העיר ששמה מחזא, והיו רובן ישראל.

הנה נחלקו הפוסקים אי בית שיש בו ישראל וגוי שותפות אם שותפות הגוי פוטר מן המזוזה עיין יו"ד (סי' רפו) בזה.

אולם בדברי רש"י אלו הקשה הגרעק"א (שו"ת סי' סו, ובדרוש וחיודש כאן) דממ"נ אי ס"ל דשותפות עכו"ם פוטר, אם כן גם אם יש רק מיעוט עכו"ם פוטר, ולמה

אם כן לפי פרש"י לכאורה אף האונן יגמור את תפילתו, אבל לשיטת התוס' דמיירי בכהן גדול אבל בכהן הדיוט אפילו ר' יוסי מודה דיפסיק, אף האונן יפסיק את תפילתו.

אולם למעשה מסיק השבות יעקב שאף לשיטת תוס', האונן יכול לגמור את תפילתו, דדוקא בכהן הדיוט העובד עבודה צריך להפסיק כיון שעבודתו מחוללת מדאורייתא, אבל לגבי תפילת אונן שהאיסור הוא רק מדרבנן, מפני כבודו של מת, או מפני שאין לו מי שישא משאו, כמבואר בבית יוסף (או"ח סי' עא), פשיטא דיגמור תפלתו כיון שהתחיל בשעת החיוב, עיין שם. ולענין מעשה יעוין במשנ"ב (סימן עא ס"ק יא) שכתב וז"ל: מי שהתחיל להתפלל או לקרות שמע ונעשה אונן פתאום, או יגמור או יפסיק, יש דיעות בזה בין האחרונים, [עיין בחכמ"א (כלל קלט ס"ה) דדעתו כהשבו"י, ובשע"ת הביא הרבה אחרונים המצריכין לפסוק].

ר' יוסי אומר יגמור - כתב החשוקי חמד: שאלה. מהי ההלכה בצבור שסיימו לומר בשני ובחמישי והוא רחום, והודיעו לאחד המתפללים [שהוא מוהל] שצריכים אותו היום למול, האם יאמרו יהי רצון שאחר קריאת התורה, שהרי כרגיל לא אומרים אותו כשיש בצבור מוהל, כשם שלא אומרים תחנון, אבל כשלא ידעו וכבר אמרו תחנון האם יאמרו גם את ה"יהי רצון" או לא?

תשובה. בספר הנהגות ופסקים הגר"ח זוננפלד (הלכות נפילת אפיים עמוד מ) כתוב: היה מעשה שנודע לרבנו הגאון ר' יוסף חיים זוננפלד זצ"ל באמצע התפילה, על ברית מילה שיתכבד בו ביום, וכבר אמרו תחנון, והורה לומר גם את ה"יהי רצון" יעו"ש. ונראה להביא קצת סמך לדבריו, מדברי הברייתא ביומא דף יג ע"ב דתניא היה עומד ומקריב על גבי המזבח ושמע [כהן הדיוט] שמת לו מת, מניח עבודתו ויוצא, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר יגמור. והלכה כרבי יוסי. ואם כן הדברים קל וחומר, אם עבודה באנינות שהיא איסור תורה, אמרינן בה יגמור את העבודה, כדי לא לבזותה, קל וחומר בתפילה שאם התחיל גומר, וצ"ע. ויש לצרף גם את דעת היעב"ץ (במגדל עוז והוד"ב באוצר הברית ח"ב עמ' רכה) הסובר שכשיש מילה אומרים יהי רצון, כיון שיש בו בקשה לחיי הנימול בכלל ישראל, ולא גרע מ"מי שברך" שעושים לו.

ויעוין בשבות יעקב (ח"א ז) באחד שעמד להתפלל ולקרות ק"ש ונעשה אונן האם יגמור התפילה, או לא יגמור, [שהרי אסור לאונן להחמיר על עצמו ולהתפלל כמבואר באו"ח (סימן עא) וביו"ד (סימן שמא)]. ומביא שם את הנאמר במסכת יומא דף יג ע"ב תניא היה עומד ומקריב על גבי מזבח ושמע שמת לו מת מניח עבודתו ויוצא דברי ר' יהודה, ורבי יוסי אומר יגמור. ופרש"י דמיירי בכהן הדיוט. אכן התוס' (שם ד"ה היה עולה ומקריב) כתבו דבכהן גדול איירי, דאף על גב דכהן גדול מקריב אונן, הני מילי מדאורייתא אבל מדרבנן סובר רבי יהודה שמניח עבודתו ויוצא, ורבי יוסי סובר שכיון שהתחיל בהיתר יגמור, אבל בכהן הדיוט לכו"ע לא יגמור דהרי כהן הדיוט מחלל עבודה [כשעובד כשהוא אונן], וא"כ כיון שקי"ל דכל היכי דפליגי ר' יהודה ורבי יוסי הלכה כר' יוסי דנמוקו עמו,

<<<<>>>>

תמצית הדף היומי

"החידוש של שנת תשפ"א"

סיכום שבועי מיוחד ותמציתי של הדף היומי

<< שבועה דפים מסוכמים ומתומצתים בתוך עמוד אחד >>
[מיוחד ביותר לנבחי הדף היומי במסגרות דרשו וכדו, ולכל החפצים לקנות ולזכור את תלמודם]

ניתן להירשם לרשימת התפוצה במייל

K0504166339@gmail.com

מוקדי הפצה ראשיים בביתר [החל מיום חמישי בערב]:

A גבעה ❖ ביהכנ"ס אהל תורה - רח' הרב קארו 4 ❖ ביהכנ"ס היכל עובדיה - רח' אויערבן ❖ [ציגה הרב אשר עמר הי"ו 025275697] ❖ ישיבת הר"ן - רח' זוזויל ❖ בוסטון-בשיעור דף היומי של הרב כ"ץ - אצל הרב יחיאל כהן - 0548461804	B גבעה ❖ מוקד ראשי - דרכי איש 5 - 0504166339 ❖ שטיבלאך דרכי איש - היכל השיעורים. ❖ ביהמ"ד אהל יששכר - המגיד ממעזריטש 144 - בשיעור הדף היומי. ❖ כולל דרזשי ציון - הרב שמוחה שטיינברג הי"ו

לפתיחת מוקדים נוספים בביתר ובשאר חלקי הארץ
פנו ל 0504166339

הנציג כאן בביהמ"ד

תלמד... תשנן... תזכור....

הופיע ויצא לאור החיבור הנפלא 'שאלות הלומדים' עמ"ס פסחים והוא ומשא ומתן נרחב על שאלות הלומדים בשיעור, ניתן לקבלו ע"י בקשה במייל המערכת, כמו כן ניתן לקבל את 'שאלות הלומדים' עמ"ס ברכות שבת ועירובין.

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם.

כמו"כ מתקיים שיעור 'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב.

ניתן לשמוע את השיעורים בקול הלשון במס' 03-6171111 להקיש *7 ואז קוד *66339* שלוחה 6

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

ניתן לקבל גם את הגליון היוצא ע"י 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.